

Brit Mila on Rosh Hashana

On Ultimate Values

R. Mois Navon

Issever Brit Mila – Elul 5784 (RH 5785)

Mazal Tov to Eliyahu and Leahlei. Mazal tov to all the family and friends who came from near and far. Mazal tov to all Am Yisrael that a new Jew has been brought into the world to help complete creation. What is demanded of a Jew to help complete creation? I believe that we can get an answer by looking at the connection between Brit Mila and Rosh Hashana (that will mark in just a couple of days).

Let's start with a relatively well-known Gem. (RH 16a):

תלמוד בבלי מסכת ראש השנה דף טז עמוד א

... ואמרו לפני בראש השנה מלכיות זכרונות ושופרות. **מלכיות** - כדי שְׁתַּמְלִיכוּנִי עליכם, **זכרונות** - כדי שיעלה זְכָרוֹנֵיכֶם לפני לטובה, ובמה - **בשופר**. אמר רבי אבהו: למה תוקעין בשופר של איל? - אמר הקדוש ברוך הוא: תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם **עקידת יצחק** בן אברהם, ומעלה אני עליכם **כאילו עקדתם עצמכם** לפני.

The Ritva explains that we blow the shofar in order to BOTH make God our King (malchuyot) and to bring before Him our memories (zivchronot) in order that He remember us for the good.¹ R. David Kochavi (Provence, 13-14c), in his Sefer HaMitzvah, explains that it is critical to first accept God as our moral authority (malchuyot) before we intellectualize about what this entails (heeara sichlit) and then seek that He remember us for the good (zichronot):

קובץ שיטות קמאי מסכת ראש השנה דף טז עמוד א - וענין קבלת המלכות הוא הקודם, ואחר הקבלה ההערה השכלית שהיא המביאה הזכרון לפני ה'. [הבתים - ספר המצוה].

These two efforts: accepting God as King and Remembering what that demands, is then brought before God through the Shofar. Now, given the great importance of blowing the Shofar on RH – indeed it is the “mitzvah deyoma” – an interesting question arises when we have a brit mila on RH. Do we do the brit before or after blowing the Shofar?

¹ חדושי הריטב"א מסכת ראש השנה דף טז עמוד א - ובמה בשופר. עיקר הפירוש דאכולהו קאי במה ראוי להמליכי ... ולהזכיר זכרונכם לפני בשופר

R. Yitzhak Zilberstein (son-in-law of R. Elyashiv) discusses this question in his Shu"t Hashukei Hemed.

He explains that this basic question was already answered in the Shul"t A:

שולחן ערוך אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקפד סעיף ד

מלין בין קריאת התורה לתקיעת שופר.

That is, we clearly give precedence to MILA over SHOFAR and blow after the Torah reading before any tekiot.

The MB brings 3 reasons why:

משנה ברורה על שולחן ערוך אורח חיים הלכות ראש השנה סימן תקפד סעיף ד

(יא) בין קה"ת וכו' – [1] דכך הסדר: ברית אברהם [שהיא המילה] ועקידת יצחק וכדאמרין בר"ה למה תוקעין בשל איל כדי להזכיר אילו של יצחק. [2] ועוד דמילה מצוי יותר מתקיעה וכתדיר דמיא לגבי תקיעה והוא קודם [הגר"א]. ובמקום שנוהגין למול בבית שהתנוק [י] שם מלין אחר יציאה מביהכ"נ כדי שלא יהיה טרחא דצבורא לילך שם ולשהות ולחזור לביהכ"נ ומ"מ אם אין הבית רחוק מביהכ"נ באופן שלא יהיה שהות הרבה וטורח הצבור [3] טוב למול קודם תקיעת שופר כדי שיהיה בידם זכות המילה בעת תקיעת שופר [מטי"א]:

So the middle reason – Tadir, ve'sheino-Tadir, Tadir kodem - is simply a technical halachic rule. But the other two reasons are more philosophical:

[1] The first, because there is an "order", perhaps, chronological order, to the ways these mitzvot were brought in the Torah: first the brit with Avraham (which is mila) and then the Akeida of Yitzhak (of which the shofar is a reminder). Importantly, the brit of Avraham is referred to as "brit" alone, only parenthetically the MB tells us this is brit mila. The point is that the mila is simply the sign of the covenant with God. What is critical is the covenant, which basically says, we will do God's will and He will help us to do His will. In other words, this order emphasizes the idea of accepting MALCHUYOT before the ZICHRONOT of the Akeida.

And here too it is important to understand that the ZIKARON of the Akeida is not that we simply remember the historical event. Rather, what is critical is that we align with the event, that we see ourselves as Avraham and Yitzhak – ready to sacrifice themselves to

fulfill the will of God regardless if they could fathom the divine command (See my [“The Binding of Isaac”](#)).² That is what the Akieda is all about.

[I am reminded here of a story that R. Adin Steinsaltz told several years ago at his bi-annual hol hamoed lecture. He told of a talmid yeshiva of his that was drafted into the army. The army asked him to be a spy in a foreign country. The talmid now asked R. Steinsaltz if he should accept the job? He was asking if he should sacrifice everything he is – i.e., he will no longer be religious, he will not even act Jewish – to defend the Jewish people. R. Steinsaltz looked at him and said, “I cannot tell you what to do. All I can tell you is that every Jew must sacrifice for the Jewish people.”] So we bring that memory, that zikaron of sacrifice, both to our minds and to God’s.

[3] The last reason the MB brings is that we should have the **merit of the mila** when we blow the shofar. This too emphasizes the notion that MALCHUYOT come before ZICHRONOT – that acceptance of God’s kingship, of God’s moral authority as it figures in the brit, not only comes before everything else chronologically [i.e., Avraham did mila before akeida] and philosophically [i.e., you need to accept God before you sacrifice for him] but also theologically – that is, we gain divine merit by accepting God and His covenant – before we have even ever carried out that covenant.

What this means is that, first and foremost, it is critical for Jews to simply accept that there is a Creator and that He is the world’s moral arbiter – He defines what is right and wrong. This acceptance already gives us great merit in God’s eyes. For truly abiding by the covenant is a lifelong endeavor in which we ever strive to morally refine ourselves. God understands that we have a Yetzer Hara so that sometimes it is difficult to do the right thing. What God **doesn’t** understand is if you justify your foibles by denying, halila, that there is even a God, or that He is King, who defines right and wrong.

[This idea is seen in many places, but one that comes to mind is that of yaain lo mevushal. Religious Jews are forbidden to drink uncooked wine touched by idol worshipers, and that includes Jews that don’t keep Shabbat (as a kenas, Hatam Sofer, II:120). However, there is a heter of R. Yaakov Ettlinger, in his Binyan Tzion #23, that says that if the Jew believes in God, even if he breaks Shabbat le’taiavon, he is not in the category of an idol

2

worshipper and we can drink his wine. Simply accepting that there is a God gives you merit].

Now, to come back to the HH, he was asked a more difficult question than simply when do we do mila on RH. He was asked, given that one must do mila before shofar, what if a mistake was made, what if the circumstances were that the baby didn't arrive at the shul until they already blew the first set of shofarot (tekiot demeyushav) and now they don't know if they should do the mila before or after the rest of the shofarot (tekiot demeumad).

חשוקי חמד מסכת ראש השנה דף טז עמוד א שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם

טעו ולא מלו בראש השנה קודם תקיעת שופר האם יתקעו קודם מוסף

First reviews basic halacha in Shul" A and MB:

שאלה כתב בשו"ע (סימן תקפד ס"ד) שבראש השנה יש למול את התינוק קודם תקיעת שופר, וכתב במשנה ברורה (ס"ק יא) שני טעמים לזה, א. משום שכך הוא הסדר ברית אברהם [שהיא המילה] ועקידת יצחק שהוא השופר כדאמרינן בראש השנה דף טז ע"א למה תוקעין בשל איל כדי להזכיר אילו של יצחק, [תרומת הדשן] ב. משום שמילה מצוי יותר מתקיעה, וכתדיר דמיא לגבי תקיעה והוא קודם [גר"א].

HH lays out the problem and says: Maybe do the brit so they have **zechut habrit** before the later shofrot. But maybe not because you're **not supposed to speak** between all the shofrot. But then again, he says, maybe speaking about the brit is **not a hefsek** since it is, in a way, needed for the shofrot.

ויש להסתפק מה הדין כאשר היה אמור להיות ברית בבית הכנסת, והתינוק עדיין לא הגיע, וטעו והתחילו התקיעות, ולאחר התקיעות דמיושב בא התינוק, מתי יעשו את הברית האם כעת לפני מוסף, כדי שלפחות יהיה להם **זכות הברית**, קודם התקיעות דמעומד, על סדר הברכות, או שמא יעשו את הברית לאחר מוסף, שהרי כתב בשו"ע (או"ח סימן תקצב ס"ג) **שלא ישית**, לא התוקע ולא הצבור, בין תקיעות דמיושב לתקיעת דמעומד. ובשו"ת הר צבי (ח"א סימן מב) הוסיף, שאפילו גמר תפלתו בלחש, וצריך להמתין זמן רב עד שיתחיל הש"ץ תפלתו, אסור לעסוק בתורה, ועיי"ש שהאריך אם מותר להרהר בדברי תורה. ואולי גם ברית הוי הפסק, אך מאידך, כיון שיש ענין לעשות הברית קודם התקיעות, **אולי נחשב לדברים הנצרכים לתקיעות שמותר להפסיק בהם?**

HH then brings the **Ohr Zarua** who teaches that mitzvah min hamuvchar to do the mila as soon as possible (at hashkama) and thus it would be a bizayon to delay the mila till after all the tekiot are completed.

תשובה נאמרו בפוסקים כמה טעמים בדין קדימת המילה לתקיעות שופר, ואחד הטעמים כתב באור זרוע (הלכות ראש השנה סימן רעה) משום שמצוה מן המובחר הוא להקדים מילה בהשכמה משום דזריזין מקדימין למצות, ואין נכון לאחרה עד גמר התפילה שברוב פעמים גמר תפילה בסוף

ח' שעות, והמאחר מצות מילה כל כך, נראה דמצות מילה בזויה עליו לכך נכון להקדים להיות תכופה בין קריאת התורה לתקיעת שופר.

And indeed, HH brings **Levush** who poskins explicitly that mila must be done before the later tekiot because it will be too late.

וכן משמע מהלבוש (סימן תקפד ס"ד) שנקט טעם זה לעיקר, משום שבראש השנה מאריכין הרבה בבית הכנסת, ויבואו לפעמים להתעכב עד אחר חצות היום, וצריכין למול קודם חצות משום זריזין מקדימין למצות.

On the other hand, HH brings **Meorot Natan**, who asks, if it was halachically permitted to do the mila between the tekiot demeyushav and the tekiot demeumad, there should have been a takana [psak halacha] to that effect. The fact that no such takana exists means that the mila would be considered a hefsek and you can't do it till the end.

והקשה במאורות נתן (פורים סימן לד) שאם כן למה לא תקנו לתקוע לאחר תקיעות דמיושב, קודם מוסף, שאז לא יתאחר המילה לאחר חצות, וגם יתקע קודם בשופר, ומזה הוכיח שהברית מילה נחשב להפסק בין התקיעות, ואין למול בין התקיעות, וכן כתב בכף החיים (שם ס"ק כז) שאחד הטעמים שמלין קודם תקיעת שופר, כדי שלא להפסיק בין תקיעות דמיושב לתקיעות דמעומד.

[HH posits that maybe bidiavad it is still better to do the mila before the tekiot demeumad, for all the reasons given to do mila before all the tekiot.]

אולם יש לדחות, שלכתחילה הוי הפסק, ולכן לכתחילה תקנו את המילה קודם התקיעות, אולם בדיעבד אם שכחו ולא מלו, אולי עדיף למולו בין התקיעות מאשר לאחרה עד לאחר סיום התפילות משום זריזין מקדימין למצוות. ועוד שהרי לפי הטעמים האחרים, שהמשנה ברורה נקט לעיקר, משום שיש להקדים ברית אברהם לעקידת יצחק, ועוד שמילה תדירה, אולי ראוי להקדים המילה לתקיעות דמעומד.

The **Meorot Natan** goes further and says that since one already started the tekiot, one is already doing one mitzvah and there is a rule we don't stop doing one mitzvah to do another – osek bemitzvah patur min hamitzvah.

אמנם במאורות נתן (שם) נתן עוד טעם למה לא תקנו למול בין התקיעות, שכיון שכבר התחיל במצות תקיעה, הוי עוסק במצוה, דהברכות של מוסף הוי חלק ממצוות שופר שהיא על סדר הברכות, ואף על גב דתקיעות שעל סדר הברכות הוא רק מדרבנן, מכל מקום אפילו אם עוסק במצוה דרבנן, פטור ממצוה דאורייתא כמבואר בביאור הלכה (סימן עב ס"ד ד"ה אם יש) בשם הפמ"ג שכן משמע מהמג"א. ולפי זה גם בעניננו לא ימול בין התקיעות, שכיון שהתחיל במצות התקיעות, וכבר עוסק בה, לא יפסיק ויעבור למצוה אחרת שהיא המילה. לסיכום: ימול לאחר תפילת מוסף, כיון שהוא כבר עוסק במצות התקיעות.

Accordingly, the HH poskins that if one brought a baby to shul on RH after they already blew the first set of tekiot, we would wait till after all the tekiot of the whole davening in order to then do the mila. This, of course, is bidi'avad.

What we learn from all this is that Mila, as an ideal, precedes Shofar. The reason, as said, is that Mila represents our acceptance of the covenant with God. It represents our understanding that there is a Creator with a purpose, a plan for creation, one for which we – the Jewish people – are essential. This is the first thing that we must all focus on as we go into these days of awe. Accepting God as King (MALCHUIOT) is not some kind of medieval ceremony – it is a deep existential moment wherein we affirm our beliefs that, despite all the evil in the world, we know that there is a plan, that there is a mashgiach, that the prophecies we have been carrying around for thousands of years will come true. We remember (ZICHRONOT) that we are God's people, that we have been tied to the akeida of history for thousands of years. We have sacrificed ourselves in God's name. So when we blow the shofar (SHOFROT) we bring all this before God, that He bless us with a year of victory over His enemies, and peace within our people.

May we be zoche to hear that great Shofar as we read from Isaiah (27:13):

And it shall come to pass in that day, that a great shofar will be blown; and they shall come that were lost in the land of Assyria, and they that were dispersed in the land of Egypt; and they shall worship the LORD in the holy mountain at Jerusalem.

וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גָּדוֹל וּבָאוּ הָאֲבָדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר וְהַנְּדָחִים בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם
וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לִיקוֹן בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַם :